



ประชาสัมพันธ์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

จัดทำโดย...งานประชาสัมพันธ์ คณะสัตวแพทย์ฯ กำแพงแสน

โทร. 034-351901-3 โทรสาร 034-351405 สายใน 3450-52 E-mail:fvetarh@ku.ac.th

ปีที่ 2 ฉบับที่ 23/2548 วันที่ 9 สิงหาคม 2548

วิสัยทัศน์ : วิชาการยอดเยี่ยม เปี่ยมคุณธรรม ชี้นำสังคม

หัวข่าวที่น่าสนใจ

ข่าวกิจกรรม

- 📖 ประกาศผลการประกวดคำขวัญของโรงพยาบาลสัตว์ มก. กำแพงแสน
- 📖 ร่วมโครงการปลูกข้าววันแม่
- 📖 บทความวันแม่ มีรางวัล
- 📖 คำศัพท์ประจำสัปดาห์

😊 ประกาศผลการประกวดคำขวัญของโรงพยาบาลสัตว์ มก. กำแพงแสน

จากการที่โรงพยาบาลสัตว์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ได้จัดประกวดคำขวัญ ในเดือนกรกฎาคม 2548 ที่ผ่านมามีผู้สนใจซึ่งเป็นนิสิตและบุคลากร ของคณะสัตวแพทย์ฯ ได้ส่งคำขวัญเข้ามาเป็นจำนวน 116 คำขวัญ และคณะกรรมการตัดสินได้พิจารณาแล้ว มีคำขวัญที่ตรงใจคณะกรรมการ 2 คำขวัญ แต่ยังไม่ถือว่าชนะเลิศ จึงขอมอบรางวัลชมเชยให้รางวัลละ 1,000 บาท 2 ท่าน ดังนี้

1. นายนิโรจน์ กิจภคพาณิชย์ นิสิตชั้นปีที่ 5 ส่งคำขวัญ “รักษาสัตว์ พัฒนานิสิต อุทิศเพื่อสังคม”
2. นายจิตรกร วิริยารัมภะ บุคลากรของภาควิชาเวชศาสตร์คลินิกสัตว์เลี้ยง ส่งคำขวัญ “ดูแลสัตว์ป่วย ด้วยความห่วงใย”



ข้อมูลจาก : โรงพยาบาลสัตว์ มก. กำแพงแสน



😊 ร่วมโครงการปลูกข้าววันแม่

สำนักงานวิทยาเขตกำแพงแสน กำหนดจัดงานเทอดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวันแม่แห่งชาติ โดยจัดทำโครงการ “ปลูกข้าววันแม่” เพื่อให้ นิสิตและบุคลากร ได้มีโอกาสร่วมกันแสดงความจงรักภักดี ในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระชนมายุครบ 73 พรรษา ขอให้ นิสิตและบุคลากรพร้อมกันในวันพฤหัสบดีที่ 11 สิงหาคม 2548 เวลา 13.30-16.30 น. ณ บริเวณแปลงนาทุ่งนาไพร (ป้ายหน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน).

ข้อมูลจาก : งานสารบรรณ



อ่านต่อหน้า 2

😊 บทความวันแม่

อ่านแล้วมีรางวัล เพียงคุณทายมาว่าบทความนี้ ใครเป็นผู้เขียน ส่งคำตอบได้ที่ คุณอารี ทองคำ หรือ คุณจุฑาพันธ์ บัวเรือง งานธุรการ
กำแพงแสน ผู้ใดทายชื่อได้ถูกต้อง รับรางวัลได้ที่ รศ.ดร.วราวิทย์ วัชชวัลคุ.

บทความจากหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ

นิ้วมือ กับ กำมือ

เมื่อตอนที่ผมได้อุ้มลูกชายเป็นครั้งแรกในชีวิตนั้น ผมกอดเขาไว้แน่นกับอก แล้วก็ค่อยๆแกะมือที่กำแน่นตามธรรมชาติของเด็กทารกออก แล้วสอดนิ้วชี้ของผมลงไปนิ้วมือนั้น ซึ่งจะกำกลับเข้าไปทันที ความรู้สึกสัมผัสของนิ้วมือผมกับกำมือลูกนั้น ผมไม่เคยลืม และไม่เคยคิดว่าจะมีวันลืม ตราบใดก็ตามที่สมองยังทำงาน จำความได้ เป็นความรู้สึกสัมผัสของเลือดต่อเลือด เนื้อต่อเนื้อ ชีวิตต่อชีวิต และวิญญาณต่อวิญญาณ ในความคิด ในวินาทีนั้น ซึ่งฝังลึกมาจนวินาทีนี้ก็คือ ลูกเอ๊ย ทั้งโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ ตลอดจนชั่วชีวิตของลูกที่จะอยู่สืบต่อไปนี้ มีพ่อนี้แหละ คนเดียวจริงๆ ที่เป็นพ่อของลูกได้ และพ่อจะเป็นพ่อของลูก

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ผมถึงได้เข้าใจดีขึ้นว่า ทำไมเวลาจิตรกรเอกๆของโลกเขียนภาพ เทวดา พระเจ้า อย่าง ไมเคิล แอนเจโล่ เขียนในวาทิกันนั้น ภาพของพระเจ้าจึงเป็นภาพที่ยืนนิ้วมือขาวๆออกมา และผมถึงได้เข้าใจว่า ทำไมหนังเรื่อง อี.ที. ที่โกยเงินมหาศาลนั้น ถึงได้ใช้ภาพเจ้าตัว อี.ที. นี้ ยืนนิ้วยาวลงมา เพราะผมว่า ทั้ง ไมเคิล แอนเจโล่ ยอดจิตรกร ทั้ง สตีเวนส์ สปีลเบิร์ก คนสร้าง อี.ที. นั้น ต้องเคยเอานิ้วสอดลงในกำมือของลูก แล้วก็ต้องมีความรู้สึกถึงสัมผัสแห่งชีวิต ที่ลืมไม่ได้นี้ เช่นเดียวกับผมสัญลักษณ์แห่งการยืนนิ้วยาวลงมา จึงเป็นการส่งสื่อแห่งความต้องการการสัมผัสที่แนบแน่นของชีวิต การสัมผัสที่ผูกสัมพันธ์แห่งความผูกพันไว้ด้วยกัน ถ้าคุณมีลูก คุณจะเข้าใจเรื่องที่ผมเขียนวันนี้

และอีตรงที่ว่า ถ้าคุณมีลูก คือคุณเป็นพ่อหรือแม่คน คุณถึงจะเข้าใจเรื่องนิ้วมือกับกำมือ นี้แหละที่ทำให้ต้องมาเขียนคอลัมน์เรื่องนี้ ในวันก่อนวันแม่หนึ่งวันอย่างนี้ เพราะคนเป็นลูกนั้นยังเด็กนัก จำไม่ได้หรอกครับ ซึ่งการสัมผัส ไม่รู้หรอกครับ ถึงความประทับใจในรอยสัมผัส

แม่ผมอายุย่าง 82 ปี ไม่เคยมีชื่อเสียงว่าเป็นแม่ดีเด่นอะไรที่ไหนหรอกครับ แต่ไม่เคยมีแม่ที่ไหนในโลกจะมาดีเกินไปกว่าแม่ผมได้ ในการเป็นแม่ของคนนั้น ดีที่สุดก็ได้เท่ากับการเป็นแม่ของแม่ผมต่อพวกผมลูกๆเท่านั้น แม่ผมป่วยลง กระดูกขาอ่อน เเดินเห็นไม่ได้ หมดแรง พุดจาก็ไม่ค่อยได้ ผมไปเยี่ยมแม่ นั่งคุยด้วยสักครู่ แล้วก็ลุยไปบนแขนของแม่ จับปมที่มือของแม่ แล้วในความมืดที่แวบขึ้นมาวูบหนึ่งในสมอง ผมดึงนิ้วชี้แม่ออกมา แล้วก็เอามือผมกำไว้บีบแน่น เหมือนกับที่ลูกผมเคยกำนิ้วมือผม แล้วก็บีบแน่น เหมือนกับสัมผัสแห่งชีวิต ระหว่างผมกับลูก ที่ผมไม่เคยลืม

น่าจะแม่ให้สิ พุดอ้อไอ้ไม่ออก น่าตามชม แม่ยังจำได้ ว่าผมเคยกำนิ้วแม่มตอนเป็นทารก แม่ก็ไม่เคยลืม เหมือนที่ผมไม่เคยลืมกำมือลูกที่กำนิ้วผม มีแต่ผมนี่แหละที่ไม่ได้นึกถึง เพราะยังเป็นทารก จำไม่ได้

คนที่เป็นอย่างนั้น ไม่เคยได้คิดถึงพ่อแม่ เหมือนกับที่พ่อแม่คิดถึงลูก

ผมนึกถึงตัวเอง ไปเยี่ยมแม่ได้แค่อาทิตย์ละหน เพราะแม่ป่วยอยู่ปราชินฯ แล้วผมก็ถามตัวเองว่า ทำไมไปไม่ถึงสวดศพที่เราไม่รู้จักคนตายเลย ไปงานแต่งงานที่ไม่รู้จักเจ้าบ่าวเจ้าสาวเลย ทำไมเราไปงานแต่งงานข่าวโน่น เปิดไอ้นี้ได้ เพื่อเจ้าภาพคนที่เชิญเราเท่านั้น เราไม่มีเวลาไปเยี่ยมแม่ มาหาแม่ หรือเราไม่หาเวลาหาแม่ มาเยี่ยมแม่กันแน่ กับชีวิตเราแล้วเนี่ย คนอื่นๆที่เราไปงานให้เขาพวกนี้ สำคัญกว่าแม่เราหรือ

แม่อุทิศทั้งชีวิต และที่สำคัญ ชีวิตในช่วงวัยที่แข็งแรงที่สุด ที่สายตางามที่สุด ที่พอจะไปหาความสุขสนุกสนานได้เต็มที่เต็มทางที่สุด ให้กับเรา แล้วแม่ก็มาถึงวัยที่อ่อนล้า วัยที่แม่แต่จะเคลื่อนไหวแขนขาด้วยตนเองยังลำบาก สังขารแม่ร่วงโรย แต่ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ของแม่ ความรักของแม่ที่มีต่อลูกวางโรยไปด้วยหรือ เปล่าเลยมีได้ แม่ยังรัก ยังอยากสัมผัสลูกอยู่

แม่ไม่เคยลืมลูก มีแต่ลูกเท่านั้นที่ลืมแม่

แม่คงอยากให้คุณได้กำนิ้วมือที่ยังมีชีวิตของแม่อีกสักครั้ง มากกว่าไปรอเอาน้ำรดมือที่ไร้ชีวิตของแม่

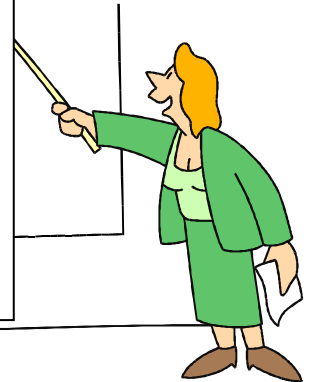
ถึงวันนั้น แม่ไม่รู้สึกรับการสัมผัสของชีวิตใด ๆอีกแล้ว.

ข้อมูลจาก : งานสารบรรณ



คำศัพท์ประจำสัปดาห์ :

GMO (Genetically Modified Organism)
= สิ่งมีชีวิตที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางพันธุกรรมโดย
อาศัยเทคนิคการตัดต่อสารพันธุกรรมหรือยีนที่ต้องการ



ส่งข้อมูลได้ที่...คุณอารี ทองคำ หน่วยโสตฯ งานธุรการกำแพงแสน ไม่เกินทุกวันอังคารของสัปดาห์